

MAGYAR ÚT KÖRÖK MAGYAR ÚT KÖRÖK MAGYAR ÚT KÖRÖK

Kisebbségi baromság

Az az országossá hisztériázott vita, amely a Pepsi Szigeten rendezendő programok közül megpróbálja távortartani, illetve szerepeltetni a homoszexuálisokat, már réges-régen nem a melegkről szól, és ha a „melegek jogaikért küzdő szervezetek” vezetőinek nemcsak önértékük volna fejlett, de eszük is, akkor – saját meleg érdekükben – távortartaná magukat ettől a *politikai kötélfűzéstől*. Jómagam hideg volnék ugyan – mi más lehetne egy konzervatív –, de észrevettem magamon, hogy amióta a Habeas Corpus Munkacsoport, az SZDSZ és az ő teljes szellemi holdudvara, **Eörsi István** (in vivo) és Allen Ginsberg (post mortem), valamint a sunyi MSZP-propaganda ekkora erő- és hévbedobással, médiahátterrel, politikai és jogi támogatással bizonygatják az abnormálisról, hogy normális, a deviánsról, hogy egyenes, a betegről, hogy makkegészséges, agresszív önmagukról pedig azt, hogy üldözik őket Magyarországon – azóta mintha kifejezetten jégcsappá fagytam volna: soha eddig még nem volt szememben ennyire élmélyítően visszataszító, ennyire elenséges és keresztény, európai *létemet alapjaiban veszélyeztetően másságos* a homokosok szubkultúrája, mint most.

A kulcsszó – mint mesékben a csiribí-csiribá – a *kisebbség*. Ez egy olyan általános panacea, amely végső szükség esetén bármikor bevethető és garantáltan hatásos. Mi, magyarok, jó ideje hozzászoktunk már, hogy nemzetünkön, ha burkoltan is, egy törpe minoritás uralkodik, ebben nem volna semmi új. Az tekinthető új fejleménynek, hogy a minoritás és a majoritás, azaz a nemzet és kisebbségei közötti jogviszony teljesen fejreállt, ma már a kisebbség nyíltan dirigál, és jóval több joggal rendelkezik, mint a nemzeti többség alanyai. Egy ideje már a faroknak több joga van, mint

a kutyának. Ezért aztán egyre nagyobb divattá válik kitalálni, kreálni különféle álkisebbségeket, hogy azután az ő révükön előnyökhöz juthassanak az oda tartozók.

A kisebbség fogalmával még soha nem éltek vissza olyan galád módon, mint most. Valaha a kisebbség csakis etnikai kategóriát jelentett, ma egyre kevésbé jelent azt, egyre inkább bármi mást, ami ürügyet adhat a fokozott követelőzéshez, a magától értetődő pozitív diszkriminációhoz, a kivételezettséghez, amelynek jogosságát még kormány- és ENSZ-szinten sem merik megkérdőjelezni. Sőt a szürkeállományilag nagyon szerényen bútorozott Michael Lake, EU-delegációvezető, ellágyulva a ménkü nagy megtiszteltetéstől, elvállalta, hogy a diákszigeti homokossátor fővédnöke lesz. Jellemzően egy még nála is nagyobb rangú politikusra, Romano Prodira, az Európai Bizottság elnökére hivatkozott, aki azt a cégéres ökörséget mondta egy magyarországi látogatása során, miszerint „Az Európai Unió a kisebbségek közössége.” Árulkodó mondat, mert fehéren-feketén elismeri, hogy az új, globális, Egyesült Európában a világon minden és mindenki képviselve lesz, kivéve a majoritásokat, azaz a mindent létrehozó és megteremtő, történelmet és Európát csináló nemzeti eszméket.

Ma már mindenki, akinek esze van, kisebbséghez tartozónak vallja magát: a leszbikus, a homokos, a cukorbeteg, az AIDS-es, a mozgássérült, a bűnöző, a kopasz, a herpeszes, a dadogós, a bandzsa és közszerepléseik, követelőzéseik alkalmával csakis mint kisebbség kezelendők, védendőek, pátyolgatandók. Ez azt jelenti magyarul, hogy a homokosoknak már régen nem elég az, hogy hazánkban senki és semmi nem gátolhatja vagy zavarhatja őket szenvedélyük kiélésében, nekik ennél több

kell: középpontban akarnak lenni, terjeszkedni akarnak, és állandóan megkövetelnék a köreikhez nem tartozó társadalmi rétegektől, hogy azok irányukban nagy elismeréssel és szimpátiával szóljanak. Ismerős ez a felállás, hiszen már vagy 120 éve Magyarországon *mindenki antiszemita, aki nem nyomatékosan filozemita*. A diákszigeti homokozósátor rendezői pontosan ezt a taktikát követik. Valószínűleg nem véletlen az egybeesés. Néhány éve még vicc volt és neveltünk rajta, ma már egyre kínosabb realitás, hogy mikor és hol lesz először *kötelező* igazoltan melegnek lenni a társadalmi érvényesüléshez. (Miképpen a filozemizmus már régen az.)

A kisebbségi joggal való visszaélés élenjárói a kisegyházak is, akiket nevezünk nyugodtan szektáknak. Ezek néhány tucat fővel megalakulnak és – hivatkozva a kisebbségvédelmi jogokra – azonnal elvárják, hogy ugyanakkora jogaik legyenek a társadalomban, mint a kétezres éves keresztény egyházaknak. Arra persze soha nem gondol egy kisebbségi követelőző, hogy a keresztény egyház micso-da küzdelmes építés, áldozatok és mérhetetlen munka árán harcolta ki magának azokat a jogokat, amikkel bír. A kisebbségi propagandista mindenféle küzdelem, áldozat és munka nélkül, most és azonnal követel minden jogot, amit a nagyegyházak vérrel szereztek meg az évszázadok hosszú során át. Az egyik történelmileg megteremt egy jogot, a másik parazita módon visszaél vele. Ez ma a kisebbségi örület igazi arca.

Zenei műveltségem nem teszi lehetővé, hogy megítéljem, Varnus Xavér művészete mennyire autentikus, Bach-interpretációi hol helyezkednek el a listán ebben a nagyon igényes és nagyon színvonalas megmérettetésben, de kezdem azt gondolni, hogy kisebb

művész, mint amekkora menedzser. Azzal ugyanis, hogy a Pepsi Sziget *Varázstükör* nevű homokosprogramjában *mint homokos művész*, és nem *mint művész* vesz részt, arra utal, hogy lelkében jobban dominál a Szahara végtelen homoktengere, mint Bach szólamai. Természetesen én is fel tudnék sorolni egy nagyon rangos névsort az emberiség melegművészeiből a görög zseniktől kezdve Michelangelón át Tolsztojig, és tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy mit köszönhet nekik az emberiség, és mit köszönhetnek nekik én, személyesen. De tisztában vagyok azzal is, hogy ezen urak 99 százaléka megtagadná azt, hogy belépjen a *Varázstükörbe*, és ott mint homoszexuális képviselje magát. Nem, kérem, ők annál sokkal de sokkal többet tudtak és láttak a világból, hogy ezt az ostoba, stupid szerepet elfogadhatták volna. Az ilyen hisztéroid áldrámákat csak a pszichésen retardált, vénségére is pubertásszinten maradt, örökös polgárpukkasztó **Eörsi István** tudja élvezni és rendezni. Természetesen a valódi szellemi teljesítmények helyett és kárára.

Most ott tartunk, hogy ez a kisebbségnek nevezendő agresszív és az önmagán kívüli világgal teljesen intoleráns, terjeszkedő mozgalom már feljelentette és le akarja váltani, meg akarja büntetni azt a Tarlós István polgármestert, aki minket, hagyományos, normális, megszokott, heteroszexuális, magyar magyarokat képviselt ebben a vitában. Az örület feljelenti a rációt, a káosz a rendet, a kór az egészséget, a halál az életet, a jog és a politika pedig asszisztál neki. Mindez a kisebbségi jogok és az esélyegyenlőség nevében. Itt tartunk.

A hallgatás, a tűrés és a szelídség, elismerem: erények. De hozzáteszem: csak egy bizonyos határig!

Szőcs Zoltán